

Wtorek, 3 maja 2022 r.

P9_TA(2022)0137

Prześladowanie mniejszości z powodu przekonań lub religii**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2022 r. w sprawie prześladowania mniejszości z powodu przekonań lub religii (2021/2055(INI))**

(2022/C 465/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 18 i 26 Powszechnej deklaracji praw człowieka,
- uwzględniając art. 2, 4, 18, 24, 26 i 27 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
- uwzględniając art. 2 i 13 Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
- uwzględniając art. 6 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 17 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 10, 14, 21 i 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 9 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 2 Protokołu nr 1 do niej oraz art. 12 Protokołu nr 12 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1948 r. w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając Deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 25 listopada 1981 r. w sprawie eliminacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji opartych na religii lub przekonaniach,
- uwzględniając Deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 18 grudnia 1992 r. o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie zwalczania nietolerancji, negatywnych stereotypów, piętnowania, dyskryminacji, podżegania do przemocy oraz przemocy na tle religijnym i wyznaniowym,
- uwzględniając Plan działania z Rabatu z dnia 5 października 2012 r. o zakazie nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, rasowych lub wyznaniowych, stanowiącego podżeganie do dyskryminacji, wrogości lub przemocy,
- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 28 maja 2019 r. ustanawiającą 22 sierpnia Międzynarodowym Dniem Upamiętniającym Ofiary Aktów Przemocy ze względu na Religię lub Wyznanie,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 21 stycznia 2021 r. w sprawie propagowania kultury pokoju i tolerancji w celu ochrony miejsc kultu religijnego,
- uwzględniając sprawozdania z dnia 15 lipca 2019 r. i 3 marca 2021 r. specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. mniejszości dla Rady Praw Człowieka ONZ, dotyczące w szczególności – odpowiednio – pojęcia mniejszości i powszechnego atakowania mniejszości poprzez mowę nienawiści w mediach społecznościowych,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań z dnia 12 października 2020 r., w którym poruszono kwestię znaczenia, jakie ma zagwarantowanie wszystkim wolności religii lub przekonań dla pomyślnego wdrożenia Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz kwestię ryzyka „pozostawienia w tyle” osób należących do mniejszości religijnych lub wyznaniowych,

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- uwzględniając sprawozdanie roczne Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka z dnia 28 grudnia 2020 r. o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych,
- uwzględniając deklarację z Marrakeszu z dnia 27 stycznia 2016 r. w sprawie praw mniejszości religijnych w społecznościach o przeważającej większości muzułmańskiej,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2009 r. w sprawie wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie nietolerancji, dyskryminacji i przemocy na tle religijnym lub wyznaniowym,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 lutego 2021 r. w sprawie priorytetów UE na rok 2021 na forach ONZ zajmujących się prawami człowieka,
- uwzględniając wytyczne UE z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając wytyczne UE z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie praw człowieka dotyczące niedyskryminacji w działaniach zewnętrznych,
- uwzględniając sprawozdania specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań poza UE,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024, który ma być finansowany na podstawie wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (COM(2018)0460) oraz zmieniony wniosek dotyczący tego rozporządzenia (COM(2020)0459),
- uwzględniając Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli przyznane przez Parlament Europejski Raifowi Badawiemu w 2015 r., Nadii Murad i Lamiyi Aji Bashar w 2016 r. oraz Ilhamowi Tohtiemu w 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową⁽¹⁾, w szczególności jej ust. 6 dotyczący religii jako jednej z wielopłaszczyznowych form dyskryminacji i nadużyć,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2019 r. w sprawie wytycznych UE i mandatu specjalnego wysłannika UE ds. propagowania wolności religii lub przekonań poza UE⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz”⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie reakcji na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie sytuacji w Syrii⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 69.

⁽²⁾ Dz.U. C 411 z 27.11.2020, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. C 35 z 31.1.2018, s. 77.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 69.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 162 z 10.5.2019, s. 119.

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 października 2018 r. w sprawie masowych arbitralnych zatrzymań Ujgurów i Kazachów w Regionie Autonomicznym Sinciang-Ujgur⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie Chin, w szczególności sytuacji mniejszości religijnych i etnicznych⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie sytuacji Ujgurów w Chinach (wyciek dokumentów China Cables)⁽⁸⁾ oraz rezolucję z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie pracy przymusowej i sytuacji Ujgurów w Regionie Autonomicznym Sinciang-Ujgur⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 7 lipca⁽¹⁰⁾ i 15 grudnia 2016 r.⁽¹¹⁾, 14 września⁽¹²⁾ i 14 grudnia 2017 r.⁽¹³⁾ oraz 19 września 2019 r.⁽¹⁴⁾ w sprawie Mjanmy/Birmy i sytuacji ludności Rohingja,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie poszanowania swobód w Algierii⁽¹⁵⁾ i rezolucję z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie pogorszenia sytuacji w zakresie praw człowieka w Algierii, w szczególności sprawy dziennikarza Khaleda Drareniego⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie łamania praw człowieka, w tym swobód religijnych, w Burkinie Faso⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie Nigerii, w szczególności niedawnych ataków terrorystycznych⁽¹⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2021 r. w sprawie przepisów o bluźnierstwie w Pakistanie, w szczególności sprawy Shagufty Kausar i Shafqata Emmanuela⁽¹⁹⁾, w której przywoływana jest również sprawa Asii Bibi, rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie Pakistanu, w szczególności ataku w Lahaur⁽²⁰⁾ oraz rezolucję z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie Iranu, w szczególności sprawy Nasrin Sotude⁽²¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie wpływu pandemii COVID-19 na politykę zagraniczną⁽²²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 29 kwietnia 2021 r. dla Rady, Komisji oraz Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie stosunków między UE a Indiami⁽²³⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 9 czerwca 2021 r. dla Rady w sprawie 75. i 76. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych⁽²⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za 2018 r.⁽²⁵⁾, w szczególności jej ustępy 42, 43 i 45,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za 2019 r.⁽²⁶⁾, w szczególności jej ustępy 103, 104, 106 i 107,

⁽⁶⁾ Dz.U. C 11 z 13.1.2020, s. 25.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 158 z 30.4.2021, s. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 255 z 29.6.2021, s. 60.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 445 z 29.10.2021, s. 114.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 101 z 16.3.2018, s. 134.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 238 z 6.7.2018, s. 112.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 109.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 91.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 171 z 6.5.2021, s. 12.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 12.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 425 z 20.10.2021, s. 126.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 255 z 29.6.2021, s. 45.

⁽¹⁸⁾ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 83.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 506 z 15.12.2021, s. 77.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 151.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 388 z 13.11.2020, s. 127.

⁽²²⁾ Dz.U. C 425 z 20.10.2021, s. 63.

⁽²³⁾ Dz.U. C 506 z 15.12.2021, s. 109.

⁽²⁴⁾ Dz.U. C 67 z 8.2.2022, s. 150.

⁽²⁵⁾ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 25.

⁽²⁶⁾ Dz.U. C 456 z 10.11.2021, s. 94.

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- uwzględniając działalność intergrupy Parlamentu Europejskiego ds. wolności religii lub przekonań i tolerancji religijnej,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0071/2022),
- A. mając na uwadze, że traktaty ONZ dotyczące praw człowieka, a także przepisy międzynarodowe i unijne przewidują standardy ochrony praw osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych jako integralną część praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że prawo do wolności myśli, sumienia i religii obejmuje swobodę wyboru tego, w co można wierzyć lub nie wierzyć, wolność zakładania, przystępowania, zmiany lub porzucenia religii lub przekonań bez żadnych ograniczeń, a także wolność wyrażania – indywidualnie lub w ramach wspólnoty, prywatnie lub publicznie – religii lub przekonań w odniesieniu do kultu, nauczania, praktykowania i przestrzegania; mając na uwadze, że wolność ta wiąże się również z prawem do uznania osobowości prawnej organizacji religijnych, świeckich i niewyznaniowych; mając na uwadze, że wolność religii lub przekonań obejmuje również prawo do wyrażania krytycznych lub satyrycznych opinii na temat religii i władz religijnych jako legalny wyraz wolności myśli lub twórczości artystycznej;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 TUE UE propaguje i chroni poszanowanie godności ludzkiej oraz powszechność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności jako część zasad przewodnich swojej polityki zagranicznej;
- D. mając na uwadze, że wolność religii lub przekonań jest naruszana w znacznej liczbie krajów na świecie; mając na uwadze, że duża liczba ludzi żyje w krajach, które narzucają lub tolerują poważne naruszenia wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań;
- E. mając na uwadze, że dyskryminacja i prześladowanie mniejszości na tle religijnym lub wyznaniowym dokonywane są przez różne podmioty – państwowe i niepaństwowe lub ich połączenie – i mogą przybierać różne formy, takie jak: zabójstwa, tortury, ataki fizyczne, masowe zatrzymania, arbitralne aresztowania, wymuszone zaginięcia, egzekucje pozasądowe, przymus, przymusowe nawracanie, porwania, wczesne i przymusowe małżeństwa, przemoc motywowana płcią, gwałt, znęcanie się fizyczne i psychiczne, przymusowa kontrola urodzeń i aborcja, praca przymusowa i przymusowe wysiedlenie, handel ludźmi, groźby, wykluczenie, dyskryminujące i niesprawiedliwe traktowanie, nękanie, wywłaszczenie, ograniczanie dostępu do obywatelstwa i wybieralnych stanowisk, zatrudnienia, edukacji, usług zdrowotnych i administracyjnych, niszczenie miejsc kultu, cmentarzy i dziedzictwa kulturowego oraz nawoływanie do nienawiści w internecie i poza nim;
- F. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 spowodowała w niektórych krajach nasilenie prześladowań i przemocy wobec mniejszości wyznaniowych i religijnych; mając ponadto na uwadze, że kryzys zdrowotny stanowił w wielu krajach pretekst do przyjęcia środków prześladowania do celów niezwiązanych z pandemią; mając na uwadze, że mniejszości wyznaniowe i religijne stały się szczególnie podatne na zakażenie COVID-19 i śmierć z powodu nierównego dostępu do odpowiedniej opieki medycznej;
- G. mając na uwadze, że kobiety należące do mniejszości wyznaniowych i religijnych są w szczególności wysokim stopniu narażone na dyskryminację i przemoc związaną z czynnikami interseksyjnymi, takimi jak płeć, religia, kasta, pochodzenie etniczne, nierównowaga sił i patriarchy, które są czasem uzasadniane względami religijnymi lub wyznaniowymi; mając na uwadze, że napotykają one większe trudności, gdy chcą korzystać z prawa do opuszczenia wspólnoty religijnej lub wyznaniowej ze względu na brak niezależności społecznej lub ekonomicznej bądź groźby przemocy lub utraty pieczy nad dziećmi;
- H. mając na uwadze, że nadal dochodzi do przemocy motywowanej płcią i dyskryminacji ze względu na płeć, które są uzasadniane względami religijnymi; mając na uwadze, że kobiety i osoby LGBTIQ+ nadal doświadczają dyskryminacji i przemocy popełnianej w imię religii, ze strony zarówno podmiotów państwowych, jak i niepaństwowych; mając na uwadze, że zarówno podmioty państwowe, jak i niepaństwowe w imię religii pozbawiają praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, w tym zakazują aborcji;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- I. mając na uwadze, że wszelkie prześladowania ze względu na religię lub wyznanie zasługują na najwyższe potępienie i szybką reakcję ze strony rządów krajowych i podmiotów międzynarodowych;
- J. mając na uwadze, że praktyki związane z tubylczymi wierzeniami lub religiami są częścią tożsamości kulturowej ludności; mając na uwadze, że ludy tubylcze mają prawo do promowania, rozwijania i utrzymywania swoich struktur instytucjonalnych oraz odrębnych zwyczajów, duchowości, tradycji, procedur i praktyk zgodnie z międzynarodowymi standardami praw człowieka;
- K. mając na uwadze, że w prawie każdym regionie świata istnieje ryzyko, że mniejszości religijne będą uważane za „grupy terrorystyczne”, a ich członkowie mogą zostać aresztowani pod zarzutem „ekstremizmu” lub „nielegalnej działalności”; mając na uwadze, że niektóre rządy stosują względy bezpieczeństwa narodowego i walki z terroryzmem, by kryminalizować przynależność do określonych grup religijnych lub wyznaniowych lub działalność takich grup; mając na uwadze, że takie podejście poważnie utrudnia korzystanie z prawa do wolności religii lub przekonań;
- L. mając na uwadze, że mniejszości wyznaniowe lub religijne często nie mają odpowiedniej reprezentacji narodowej; mając na uwadze, że prawo często nie uwzględnia potrzeb i interesów tych mniejszości, a rządy stosują szereg pozaprawnych środków prześladowczych, delegitymizujących lub stygmatyzujących te mniejszości;
- M. mając na uwadze, że w licznych konfliktach i kryzysach na całym świecie ataki na dziedzictwo kulturowe były instrumentem symbolicznej przemocy i upolitycznienia dziedzictwa kulturowego; mając na uwadze, że religijne aspekty tych konfliktów bezpośrednio przyczyniły się do kryzysów humanitarnych, wysiedleń, migracji, a także naruszania praw religijnych i kulturalnych oraz godności ludzkiej; mając na uwadze, że te konflikty i kryzysy mogą polaryzować społeczeństwa, kraje, regiony, grupy etniczne i społeczności oraz zwiększyć ryzyko konfliktów zbrojnych; mając na uwadze, że w związku z tym niszczenie i grabież dziedzictwa kulturowego może być narzędziem wojny i sygnałem ostrzegającym o masowych aktach okrucieństwa w przyszłości; mając ponadto na uwadze, że takie niszczenie i grabież stanowią poważne przeszkody dla dialogu, pokoju i pojednania;
- N. mając na uwadze, że niszczenie dziedzictwa kulturowego sprawia, że wspólnoty, zwłaszcza wspólnoty religijne, stają się podatne na zagrożenia, ponieważ pozbawia się je istotnej części ich tożsamości; mając na uwadze, że grupy ekstremistyczne i inne strony konfliktu mogą z łatwością rozpowszechnić swoje wpływy na obszary, na których osłabiono tożsamość i spójność społeczną oraz wzmocniono podziały w społecznościach;
- O. mając na uwadze, że w przypadku zbrodni prawa międzynarodowego popełnianych ze względu na religię lub przekonania, sprawcy – z niewielkimi wyjątkami – pozostają bezkarni i mogą w dalszym ciągu dopuszczać się okrucieństw;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją ONZ z 1948 r. w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa państwa i władze publiczne mają obowiązek nie tylko karać sprawców ludobójstwa, lecz również przede wszystkim zapobiegać takim zbrodniom;
1. potwierdza swoje niezłomne zaangażowanie w promowanie i ochronę praw osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych na całym świecie, w tym ich prawa do przyjmowania, zmiany, wyboru, okazywania, praktykowania lub porzucenia przekonań lub religii, w poszanowaniu zasad równości i niedyskryminacji; z całą mocą potępia wszelkie prześladowania, przemoc, podżeganie do przemocy i akty terroryzmu wymierzone w jakąkolwiek mniejszość ze względu na przekonania lub religię bądź ich brak; podkreśla, że w niektórych przypadkach naruszenia tych praw człowieka mogą stanowić ludobójstwo lub zbrodnie przeciwko ludzkości; potępia negowanie takich naruszeń lub wysiłki na rzecz ich zminimalizowania i potwierdza swoje zobowiązanie do ich wyeliminowania i wsparcia dla ofiar;
 2. podkreśla, że to na państwach spoczywa główna odpowiedzialność za promowanie i ochronę praw człowieka osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, w tym ich prawa do swobodnego praktykowania religii lub przekonań oraz prawa do niewierzenia, a także za ich ochronę przed naruszaniem tych praw, w szczególności przed zbrodniami przeciwko ludzkości i ludobójstwem;
 3. jest zdania, że niezależnie od wyznania, religii, myśli lub sumienia należy wspierać i zapewniać włączenie wszystkich obywateli do społeczeństwa oraz do życia politycznego, społeczno-gospodarczego i kulturalnego oraz zapewnić poszanowanie ich godności, obywatelstwa, praw osobistych i wolności;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

4. podkreśla, że wolność myśli, sumienia, wyznania i religii, w tym wolność kultu, celebrowania, praktykowania i nauczania, wolność wiary lub braku wiary, wolność wyrażania poglądów teistycznych, nieiteistycznych, agnostycznych lub ateistycznych oraz prawo do apostazji stanowią prawa człowieka chronione na mocy prawa międzynarodowego; podkreśla, że propagowanie i ochrona tych praw przyczyniły się do rozwoju praw człowieka i demokracji w różnych warunkach, w tym w środowiskach represyjnych; uznaje, że naruszenia tych praw niejednokrotnie pogłębiają lub powodują nietolerancję, co często stanowi wczesne ostrzeżenie przed potencjalną przemocą i konfliktami;
5. przypomina, że zwalczanie dyskryminacji wobec wszystkich mniejszości bez względu na ich tradycje, przekonania lub religię oraz promowanie i ochrona ich praw wnoszą ogromny wkład na rzecz stabilności społecznej i politycznej, zmniejszania ubóstwa, rządów demokratycznych i zapobiegania konfliktom;
6. podkreśla, że prześladowanie mniejszości ze względu na przekonania lub religię często łączy się z prześladowaniem z innych powodów, w szczególności związanych z pochodzeniem narodowym lub etnicznym, płcią czy kastą; zwraca uwagę na przypadki, w których grupy wyznaniowe lub religijne są prześladowane, w tym gdy mają silną obecność na terytorium danego państwa lub nie znajdują się w mniejszości pod względem demograficznym, ale znajdują się w trudnej sytuacji, co sprawia, że są łatwo narażone na przemoc i represje; podkreśla również, że osoby nawrócone porzucające wiarę większości mogą często doświadczać poważnych naruszeń praw człowieka, takich jak więzienie, przymusowy rozwód, uprowadzenie, przemoc fizyczna i morderstwo;
7. jest głęboko zaniepokojony wysokim poziomem przymusu, dyskryminacji, nękania, przemocy i represji wobec osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, które to zjawisko ma charakter globalny i nasila się w niektórych regionach; zauważa, że przemoc ta dotyka wiele wspólnot religijnych, takich jak buddyzm, chrześcijaństwo, hinduizm, islam, judaizm i inne religie, a także ateistów, humanistów, agnostyków lub osób nieutożsamiających się z żadnym wyznaniem ani religią;
8. głęboko ubolewa, że w szeregu krajów na całym świecie organizacje niereligijne, świeckie i humanistyczne doświadczają coraz większych prześladowań, w tym bezprecedensowych fal nawoływania do nienawiści i zabijania; potępia fakt, że wiele osób i organizacji społeczeństwa obywatelskiego jest atakowanych za pokojowe kwestionowanie, krytykowanie lub satyryczne komentowanie przekonań religijnych; podkreśla, że do tego trwającego naruszania ich wolności myśli i wypowiedzi dochodzi niezależnie od granic geograficznych i kulturowych, również w państwach członkowskich UE;
9. podkreśla, że wśród sprawców aktów prześladowania znajdują się reżimy autorytarne, rządy dążące do narzucenia supremacji dominującej ludności etnicznej lub religijnej nad mniejszościami, organizacje terrorystyczne, partie lub grupy ekstremistów politycznych i religijnych, a niekiedy także członkowie rodzin, przyjaciele i sąsiedzi ofiar, na przykład gdy ofiary zmieniają wyznanie lub porzucają religijność;
10. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę niektórych wspólnot wyznaniowych i religijnych oraz pozarządowych organizacji wyznaniowych w działaniach humanitarnych w strefach konfliktu, w walce z degradacją środowiska, w propagowaniu pokoju i pojednania oraz w przyczynianiu się do rozwoju;
11. uznaje, że kościoły, organizacje wyznaniowe i inne instytucje oraz stowarzyszenia wyznaniowe i religijne odgrywają istotną rolę w strukturze społecznej krajów rozwijających się;
12. podkreśla, że niektóre organizacje wyznaniowe odgrywają strategiczną rolę polegającą na wpływaniu i oddziaływaniu na członków swoich wspólnot, aby wykształciło się w nich zrozumienie i poparcie dla zasadniczych kwestii takich jak HIV, opieka zdrowotna w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz upodmiotowienie kobiet i dziewcząt;
13. zauważa, że kościoły oraz inne instytucje wyznaniowe i religijne, a także organizacje wyznaniowe są często jedynymi podmiotami świadczącymi opiekę zdrowotną i inne usługi społeczne na oddalonych obszarach niektórych krajów rozwijających się oraz w strefach, w których często wybuchają konflikty;
14. jest zdania, że podmioty humanitarne należy szkolić w konkretnej specyfice mniejszości religijnych i wyznaniowych w sytuacjach, w których doszło do przesiedleń ludzi, aby zapewnić różnym grupom uchodźców bardziej inkluzywną ochronę i pomoc;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

Podejmowanie kluczowych wyzwań związanych z prześladowaniami mniejszości religijnych

15. podkreśla ogromne znaczenie pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców naruszeń praw człowieka wobec osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych; podkreśla ogromne znaczenie prowadzenia kompleksowych dochodzeń w sprawie naruszeń praw człowieka, zapewnienia ofiarom i ich rodzinom skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i środków odwoławczych oraz zagwarantowania im odpowiednich odszkodowań; wzywa UE i państwa członkowskie do pilnego podjęcia współpracy z odpowiednimi mechanizmami i komisjami ONZ w celu intensyfikacji dochodzeń w sprawie bieżących przypadków naruszeń praw człowieka wobec mniejszości wyznaniowych lub religijnych na całym świecie; potwierdza w związku z tym swoje poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i podkreśla znaczenie jego roli w ściganiu najpoważniejszych przestępstw; zauważa, że statut rzymski obejmuje zarówno zbrodnie przeciwko ludzkości, jak i ludobójstwo motywowane religią lub wyznaniem, a także ustanawia podstawowe międzynarodowe ramy prawne dla zwalczania bezkarności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia finansowego dla Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz apeluje do państw członkowskich ONZ o zaangażowanie się w walkę z bezkarnością w tym kontekście poprzez ratyfikację statutu rzymskiego; podkreśla potrzebę działania na rzecz zapobiegania aktom przemocy ze względu na przekonania lub religię, w szczególności zbrodniom międzynarodowym, takim jak ludobójstwo, zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie powinny wdrożyć mechanizmy umożliwiające monitorowanie wczesnych sygnałów ostrzegawczych i czynników ryzyka zbrodni międzynarodowych, zgodnie z ramami ONZ dotyczącymi analizy masowych aktów okrucieństwa, analizowanie ich i zapewnienie kompleksowej reakcji, w tym zgodnie z obowiązkiem zapobiegania zbrodniom ludobójstwa i ich karania;

16. zauważa z niepokojem, że większość przestępstw z nienawiści motywowanych religią lub przekonaniami jest w dalszym ciągu niedostatecznie zgłaszana i nie jest ścigana na całym świecie; wzywa Radę, Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie do współpracy z państwami trzecimi w celu przyjęcia środków zapobiegania przestępstwom z nienawiści i ich zwalczania oraz przyjęcia przepisów w pełni zgodnych z międzynarodowymi standardami w zakresie wolności wypowiedzi, przekonań i religii; wzywa również rządy do ustanowienia kompleksowego systemu gromadzenia danych na temat przestępstw z nienawiści i innych aktów dyskryminacji wobec wspólnot religijnych lub wyznaniowych;

17. wzywa Radę i państwa członkowskie UE, aby stosowały sankcje wobec osób i podmiotów odpowiedzialnych za systematyczne nadużywanie i naruszanie prawa do wolności religii lub przekonań lub zaangażowanych w takie nadużycia i naruszenia, zgodnie z globalnym systemem sankcji UE za naruszenia praw człowieka;

18. jest zbulwersowany nasileniem się prześladowań mniejszości wyznaniowych lub religijnych podczas pandemii COVID-19; potępia fakt, że osoby należące do mniejszości wyznaniowych lub religijnych uznano za kozły ofiarne i obwiniono o rozprzestrzenianie wirusa wywołującego COVID-19 oraz że odmówiono im dostępu do publicznej opieki zdrowotnej, żywności, pomocy humanitarnej lub traktowano ich w sposób dyskryminacyjny w tym zakresie ze względu na religię lub wyznanie;

19. podkreśla, że udzielanie pomocy humanitarnej musi być wolne od wszelkiego rodzaju dyskryminacji, oraz zdecydowanie potępia wszelką dyskryminację ze względu na przynależność religijną w rozdzielaniu pomocy humanitarnej;

20. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby uznały prawa, przekonania i wartości ludów tubylczych oraz zobowiązały się do zajęcia się konkretną formą dyskryminacji ludów tubylczych ze względu na ich przekonania, w sposób kompleksowy poprzez działania zewnętrzne UE;

21. jest zaniepokojony faktem, że w niektórych krajach stosuje się przepisy dotyczące bluźnierstwa i przepisy religijne, które mają pierwszeństwo przed przepisami krajowymi; podkreśla, że szczególnie kobiety i dziewczęta należące do mniejszości wyznaniowych lub religijnych są coraz częściej celem ataków mających na celu wyrządzenie szkód całej ich społeczności; podkreśla, że są one szczególnie narażone na brutalne ataki, porwania, gwałty, przemoc seksualną i przemoc ze względu na płeć, przymusowe nawracanie, przymusową sterylizację i aborcje, okaleczanie narządów płciowych, przymusowe i wczesne małżeństwa oraz więzienie domowe; zdecydowanie potępia wszystkie te naruszenia praw człowieka wobec nich i podkreśla, że obostrzenia wprowadzone podczas pandemii COVID-19 sprawiły, że ich sytuacja w zakresie praw człowieka stała się jeszcze bardziej niepewna, i jeszcze bardziej ograniczyły ich dostęp do informacji;

22. potępia wszelkie akty przemocy, prześladowania, przymusu i dyskryminacji wobec osób ze względu na płeć lub orientację seksualną lub podleganie do tych aktów, w tym przez przywódców religijnych lub z powodów religijnych lub światopoglądowych; podkreśla, że obrona „tradycji” lub „moralności publicznej” nie może w żadnym wypadku być

Wtorek, 3 maja 2022 r.

sprzeczna z międzynarodowymi przepisami dotyczącymi praw człowieka, których państwa muszą przestrzegać; podkreśla w szczególności dyskryminację w dziedzinie zatrudnienia, edukacji, dostępu do wymiaru sprawiedliwości i skutecznych środków ochrony prawnej, mieszkalnictwa i opieki zdrowotnej; wyraża głębokie zaniepokojenie niewłaściwym wykorzystywaniem i instrumentalizacją przekonań lub religii w celu narzucania dyskryminujących strategii politycznych, przepisów, w tym przepisów karnych, lub ograniczeń, które stoją w sprzeczności z prawami osób LGBTIQ, kobiet i dziewcząt oraz podważają te prawa, a także ograniczają dostęp do podstawowych usług, takich jak edukacja i zdrowie, w tym prawa seksualne i reprodukcyjne, penalizują aborcję we wszystkich przypadkach, penalizują cudzołóstwo lub ułatwiają praktyki religijne naruszające prawa człowieka; wzywa do uchylecia odnośnych strategii politycznych, przepisów lub ograniczeń, które często przekładają się na ustawodawstwo krajowe jako świeckie ograniczenia;

23. potępia sekty religijne kierujące swoją działalność do diaspory z krajów rozwijających się, które to sekty stosują mechanizmy służące do czerpania zysków finansowych ze słabości społeczności migrantów w Europie oraz rozpowszechniają stronicze treści światopoglądowe, często obejmujące treści homofobiczne, transfobiczne i mizoginiczne;

24. potępia naruszanie praw człowieka, nadużycia seksualne, sekciarstwo i nadużycia finansowe, których dopuszczają się misje i przywódcy religijni w niektórych krajach rozwijających się;

25. potępia wykorzystywanie prawodawstwa dotyczącego bezpieczeństwa, podburzania, zakłócania porządku publicznego, nawoływania do przemocy oraz walki z terroryzmem i ekstremizmem jako instrumentu prześladowania lub skazywania osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, delegalizacji lub ograniczania praktykowania lub wyrażania swoich przekonań lub religii, zamykania miejsc kultu oraz zniechęcania do członkostwa w stowarzyszeniach religijnych lub wyznaniowych oraz rejestracji takich stowarzyszeń; wzywa Komisję i ESDZ, aby uważnie monitorowały wdrażanie takiego prawodawstwa oraz konsekwentnie podnosiły tę kwestię w dwustronnych rozmowach z zainteresowanymi rządami; wzywa państwa członkowskie UE, aby odrzucały wszelkie wnioski zagranicznych władz o współpracę sądową i policyjną w indywidualnych sprawach sądowych, jeżeli opierają się one na takim prawodawstwie;

26. zdecydowanie potępia wszelkie praktyki przymusowego przetrzymywania w państwowych obozach reedukacyjnych, pracy przymusowej lub wyzysku osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, których celem jest zmuszenie ich do porzucenia religii i asymilacji z dominującą kulturą, językiem lub sposobem myślenia; potępia również szerokie wykorzystywanie technologii nadzoru cyfrowego do monitorowania, kontrolowania i represjonowania osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych;

27. ubolewa nad ograniczeniami dostępu do dokumentacji prawnej i rejestracji dla organizacji i osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych oraz przypomina, że tożsamość prawna jest prawem, które należy zagwarantować wszystkim ludziom na równych zasadach;

28. ubolewa nad faktem, że w ponad 70 krajach na świecie władze egzekwują lub chcą wprowadzić przepisy karne, które przewidują kary za bluźnierstwo, herezję, apostazję, zniesławienie lub obrazę religii oraz przejście na inną religię, w tym karę śmierci; zauważa, że obowiązujące już przepisy są stosowane w sposób nieproporcjonalny wobec osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych i podsycają atmosferę przemocy, dyskryminacji i nietolerancji religijnej, która może obejmować masowe akty przemocy wobec mniejszości i niszczenie miejsc kultu; wzywa UE, aby zintensyfikowała dialog polityczny ze wszystkimi zainteresowanymi krajami w celu uchylecia tych przepisów; podkreśla, że działania zewnętrzne UE wspierające propagowanie wolności religii lub przekonań skorzystałyby ze wspólnych wysiłków UE i państw członkowskich na rzecz zniesienia przepisów dotyczących bluźnierstwa na całym świecie; w związku z tym wzywa UE do dawania przykładu poprzez rozwiązanie własnych problemów w tym zakresie;

29. podkreśla potrzebę ochrony obrońców praw człowieka, prawników, organizacji pozarządowych i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, którzy wspierają i bronią osoby prześladowane ze względu na przekonania lub religię; potępia stosowanie zarzutów bluźnierstwa, apostazji i innych zarzutów dotyczących religii w celu zwalczania legalnej działalności tych ludzi i organizacji, w tym działalności w internecie i mediach społecznościowych;

30. podkreśla, że państwa, w których służba wojskowa jest obowiązkowa, powinny zezwolić na możliwość odmowy działania sprzecznego z sumieniem, w tym ze względu na religię lub przekonania, oraz zapewnić możliwość odbycia służby zastępczej;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

31. uważa, że brak wiedzy na temat różnorodności religii i przekonań wśród jednostek i społeczności, a także brak akceptacji dla tej różnorodności, może potęgować uprzedzenia i stereotypy, które przyczyniają się do nasilenia napięć, nieporozumień, postaw dyskryminacyjnych i braku wzajemnego szacunku między ludźmi; przypomina, że według Komitetu Praw Człowieka ONZ edukacja publiczna obejmująca nauczanie określonej religii lub światopoglądu jest niezgodna z prawem do wolności myśli, sumienia i religii, chyba że przewidziano niedyskryminujące zwolnienia lub alternatywne rozwiązania, które uwzględniają życzenia danych osób i ich opiekunów;

32. podkreśla znaczenie strategicznych podejść i inicjatyw edukacyjnych obejmujących edukację oraz dialog międzykulturowy, międzywyznaniowy i międzyreligijny, w tym dialog przywódców religijnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w walce z prześladowaniem mniejszości oraz nietolerancją i nawoływaniem do nienawiści wobec mniejszości ze względu na przekonania lub religię; podkreśla, że dialog międzykulturowy, międzywyznaniowy i międzyreligijny może służyć jako katalizator budowania poczucia zaufania, szacunku i zrozumienia oraz budowania wzajemnego szacunku i pojednania, tak aby uczyć się pokojowego i konstruktywnego współżycia w kontekście wielokulturowym;

33. zauważa, że młodzi ludzie w krajach rozwijających się są szczególnie narażeni na ideologie ekstremistyczne, a dobrej jakości edukacja jest jednym z kluczowych elementów walki z radykalizacją; zauważa, że ruchy ekstremistyczne często wykorzystują słabą obecność państwa na obszarach wiejskich;

34. ubolewa, że sieci i platformy mediów społecznościowych są coraz częściej wykorzystywane do zastraszania i podżegania do nienawiści i przemocy; podkreśla, że mniejszości wyznaniowe lub religijne nadal są obiektem mowy nienawiści w internecie i poza nim ze strony osób i zorganizowanych grup z całego spektrum politycznego i religijnego, oraz wzywa rządy do zajęcia się tym problemem i przeciwdziałania mu;

Wzmocnienie polityki zagranicznej UE w zakresie praw człowieka oraz działań zewnętrznych w celu ochrony wolności przekonań i wolności religijnej osób należących do grup mniejszościowych

35. zauważa, że stanowisko specjalnego wysłannika UE ds. propagowania wolności religii lub przekonań poza UE pozostaje nieobsadzone od ponad roku; ponawia swój apel do Rady i Komisji o przeprowadzenie przejrzystej i kompleksowej oceny skuteczności i wartości dodanej stanowiska specjalnego wysłannika, o zapewnienie mu odpowiednich zasobów oraz o należyte wspieranie jego mandatu, zdolności i obowiązków instytucjonalnych; ponawia apel do Komisji o zagwarantowanie przejrzystości nominacji, mandatu, działań i obowiązków sprawozdawczych specjalnego wysłannika; podkreśla, że obowiązki specjalnego wysłannika powinny koncentrować się na propagowaniu wolności myśli, sumienia, religii i przekonań oraz na prawie do bycia osobą niewierzącą, do apostazji i do przyjęcia postawy ateistycznej, przy czym należy również zwrócić uwagę na sytuację zagrożonych osób niewierzących; zaleca, aby specjalny wysłannik ściśle i w sposób komplementarny współpracował ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka i Grupą Roboczą Rady ds. Praw Człowieka (COHOM);

36. wzywa Radę, Komisję, ESDZ i państwa członkowskie UE, aby zajęły się kwestią prześladowań ze względu na przekonania lub religię jako jednym z priorytetów polityki zagranicznej UE w zakresie praw człowieka, zgodnie z Planem działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024; podkreśla, że do ochrony i propagowania wolności religii lub przekonań potrzebne jest podejście wielopłaszczyznowe i wielopodmiotowe, obejmujące prawa człowieka, dialog, mediację oraz rozwiązywanie konfliktów i zapobieganie im we współpracy z licznymi podmiotami państwowymi i niepaństwowymi, takimi jak organizacje wyznaniowe, przywódcy religijni, grupy osób niewierzących, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i obrońcy praw człowieka; apeluje o ściślejszą koordynację z inicjatywami ONZ w tym zakresie; ponawia apel o regularny i publiczny przegląd Wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań, który umożliwi ocenę wdrażania wytycznych oraz przygotowanie propozycji dotyczących ich aktualizacji; zauważa, że w wytycznych UE przewiduje się ocenę ich wdrożenia przez COHOM po upływie trzech lat oraz że oceny takiej nie przedstawiono ani nie podano do wiadomości publicznej; uważa, że w takiej ocenie należy położyć nacisk na najlepsze praktyki, określić obszary wymagające poprawy oraz przedstawić konkretne zalecenia dotyczące wdrożenia wytycznych zgodnie z określonym harmonogramem i wyznaczonymi celami pośrednimi; domaga się włączenia oceny do corocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie; wzywa również do regularnego przekazywania Parlamentowi sprawozdań z postępów we wdrażaniu wytycznych;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia prawnych i instytucjonalnych mechanizmów ochronnych w celu zadbania o przestrzeganie praw człowieka członków mniejszości religijnych i wyznaniowych oraz wszelkich innych osób w trudnej sytuacji, w tym kobiet i dziewcząt, osób o innej przynależności etnicznej lub kastowej, osób starszych i osób z niepełnosprawnościami, migrantów, uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych, a także osób LGBTIQ, tak by podlegały one pełnej ochronie z tytułu swoich praw podstawowych i nie były dyskryminowane z powodu przekonań lub religii;

38. podkreśla, że instrumentalizacja religii i przekonań stanowi ważny czynnik konfliktów na całym świecie; podkreśla, że prześladowanie i dyskryminacja ze względu na religię i przekonania zmusza wiele osób i społeczności do migracji lub wewnętrznych przesiedleń; wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do udzielenia pomocy wszystkim przesiedleńcom, w tym ludziom należącym do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, którzy chcą dobrowolnie powrócić do ojczyzny, gdy pozwolą na to warunki materialne i sytuacja bezpieczeństwa oraz gdy okoliczności, które doprowadziły do ich wyjazdu, przestaną istnieć, przy czym pomoc ta powinna mieć w szczególności formę wsparcia środków utrzymania oraz wsparcia odbudowy ich mieszkań i podstawowej infrastruktury, takiej jak szkoły i szpitale;

39. wzywa UE i jej partnerów, aby rozważyli przygotowanie analizy dotyczącej roli religii w poszczególnych konfliktach, zidentyfikowali pozytywne działania prowadzone obecnie przez przywódców religijnych w ramach wysiłków na rzecz budowania pokoju, analizy konfliktów i zapobiegania im, aby przyłączyli się do tych działań oraz aby wsłuchiwali się w różne głosy reprezentujące zarówno większość, jak i mniejszościowe grupy religijne;

40. zwraca uwagę, że przemoc wobec mniejszości religijnych podczas konfliktów może także narazić je na dalsze ataki w kontekście uchodźczym z powodu niewłaściwej interpretacji humanitarnych zasad neutralności i powszechności oraz częstych założeń dotyczących religii, według których ma ona charakter bądź to nieistotny, bądź to powodujący podziały;

41. wzywa ESDZ i delegatury UE, aby w ramach krajowych strategii w zakresie praw człowieka i demokracji na lata 2021–2024 uwzględniły cele ściśle związane z prześladowaniem mniejszości ze względu na przekonania lub religię we wszystkich istotnych sytuacjach; wzywa ESDZ i delegatury UE, aby konsekwentnie podnosiły ogólne kwestie i konkretne przypadki dotyczące prześladowań lub dyskryminacji mniejszości wyznaniowych lub religijnych podczas dialogów dotyczących praw człowieka z krajami partnerskimi i na forach ONZ zajmujących się prawami człowieka, stosując podejście zorientowane na wyniki i uwzględniając perspektywę płci; ponawia apel o umożliwienie posłom do Parlamentu dostępu do treści tych strategii krajowych; zauważa, że liczba ateistów i osób niereligijnych szybko rośnie i że polityka UE powinna traktować równo te osoby;

42. zwraca uwagę, że w niektórych krajach głównymi źródłami dyskryminacji mniejszości są podmioty niepaństwowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby nie skupiały się wyłącznie na dyskryminacji ze strony władzy oraz współpracowały z krajami partnerskimi przy eliminowaniu przyczyn dyskryminacji mniejszości ze strony społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem mowy nienawiści;

43. wzywa delegatury UE i przedstawicielstwa państw członkowskich, by wspierały obrońców praw człowieka i dziennikarzy działających na rzecz mniejszości wyznaniowych lub religijnych oraz, w stosownych przypadkach, ułatwiała wydawanie wiz nadzwyczajnych i zapewniały tymczasowe schronienia w państwach członkowskich UE, gdy osoby te są zagrożone;

44. wzywa Komisję, by wspierała organizacje społeczeństwa obywatelskiego i kampanie społeczne promujące informacje i wiedzę na temat grup religijnych i światopoglądowych nienależących do większości, a zwłaszcza humanistów i ateistów w krajach, w których napotykają szczególnie poważne formy dyskryminacji;

45. wzywa Komisję i ESDZ, aby uważnie śledziły sytuację mniejszości wyznaniowych religijnych w krajach trzecich pod kątem poszanowania praw człowieka oraz realizację odnośnych zobowiązań tych krajów zapisanych w umowach dwustronnych z UE; wzywa Komisję, aby w tym kontekście dokonała w szczególności przeglądu kwalifikowalności państw trzecich w ramach ogólnego systemu preferencji; opowiada się za systemem stopniowego udzielania preferencji dla danego państwa trzeciego w oparciu o wypełnianie przez ten kraj zobowiązań w zakresie praw człowieka, w tym poszanowanie wolności religii lub przekonań;

46. podkreśla, że UE powinna wziąć pod uwagę konkretne wyzwania, z jakimi często mierzą się mniejszości religijne, etniczne i językowe podczas korzystania z pomocy humanitarnej z powodu marginalizacji, aktywnego ukierunkowywania pomocy na grupy docelowe lub słabej pozycji społeczno-ekonomicznej; wzywa Komisję do oceny faktycznej dostępności pomocy humanitarnej dla mniejszości oraz dopilnowania, by jej polityka humanitarna nie pomijała mniejszości;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

47. ubolewa nad niszczeniem miejsc kultu religijnego, które stanowią integralną część dziedzictwa kulturowego, oraz wzywa do ich ochrony i odbudowy; zaleca, aby UE uwzględniła ochronę dziedzictwa kulturowego jako element działań zewnętrznych w ramach polityki zagranicznej mających na celu utrzymanie pokoju, promowanie pojednania i zapobieganie konfliktom; zaleca, aby UE wykorzystywała współpracę w zakresie dziedzictwa kulturowego jako element środków budowy zaufania w procesach pokojowych;

48. wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniego finansowania kwestii związanych z ochroną osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych w kontekście programu tematycznego dotyczącego praw człowieka w ramach Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – „Globalny wymiar Europy”; wzywa UE do zapewnienia poszanowania zasad pluralizmu, neutralności i sprawiedliwości oraz do rygorystycznego trzymania się zasady niewzmocnienia strategii politycznych lub przepisów, które faworyzują jedną grupę wyznaniową lub religijną względem innych przy przydzielaniu środków na ten cel;

49. zaleca zwiększenie wielostronnego zaangażowania UE w promowanie poszanowania mniejszości wyznaniowych lub religijnych oraz we włączanie tej kwestii do głównego nurtu polityki w zakresie praw człowieka na całym świecie; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zacieśniły współpracę z ONZ, Radą Europy i Organizacją Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), aby zintensyfikowały dialog z Unią Afrykańską, Organizacją Państw Amerykańskich, Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej, Organizacją Współpracy Islamskiej i innymi organizacjami regionalnymi oraz aby zawierały sojusze z państwami trzecimi lub grupami podobnie myślących państw w celu zapewnienia międzynarodowej reakcji na nieprzestrzeganie praw człowieka osób należących do mniejszości wyznaniowych lub religijnych, zwłaszcza tych, które znajdują się w najtrudniejszej sytuacji lub są celem ataków na obszarach objętych konfliktem; zaleca, aby UE nadal była głównym orędownikiem rezolucji w sprawie wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i Radzie Praw Człowieka ONZ; apeluje o wspólne inicjatywy UE i ONZ mające na celu zwalczanie prześladowań i dyskryminacji mniejszości wyznaniowych lub religijnych oraz osób niewierzących; wzywa UE do zacieśnienia współpracy z Radą Praw Człowieka ONZ, zwłaszcza za pośrednictwem specjalnych procedur Rady Praw Człowieka ONZ, Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz specjalnego sprawozdawcy ds. wolności religii lub przekonań; zaleca, aby specjaliści wysłannicy ds. wolności religii lub przekonań we wszystkich państwach członkowskich UE wymieniali najlepsze praktyki i ściśle ze sobą współpracowali;

50. podkreśla znaczenie ustanowienia Międzynarodowego Dnia Upamiętniającego Ofiary Aktów Przemocy ze względu na Religię lub Wyznanie (22 sierpnia); wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie UE do zwrócenia szczególnej uwagi na ten dzień podczas planowania działań oraz do aktywnej współpracy z mniejszościami wyznaniowymi i religijnymi, aby pokazać zaangażowanie w promowanie i ochronę ich wolności oraz działać na rzecz zapobiegania przyszłym aktom przemocy i nietolerancji wobec nich;

o

o o

51. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji/ wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i ONZ.